

Environmentální vzdělávání

2 KRAJINA A ČLOVĚK – Krajina jako životní prostředí

- **Územní plánování** – je plánovací operací opřenou o legislativu s cílem usměrnit vývoj území směrem k realizaci společenských požadavků na bydlení, výrobu a odpočinek
- **Krajinné plánování** – je ekologicky orientovaná plánovací činnost vycházející z kapacitního a estetického hodnocení vlastností krajiny s ohledem na možná rizika
- **Inovace** – proces využití krajiny, nová aktivita v území zatím nerealizovaná (pasevctví, zemědělství na orné půdě, rybníkářství, ovocnářství, vinařství,...)
- **Adaptace** – proces využití krajiny, přizpůsobení se nové aktivitu místním podmínkám (přerozdělení půdy)
- **Strukturalizace** – proces využití krajiny, prostorové rozmístění nové aktivity v území a přizpůsobení dřívějších forem nové
- **Expozice reliéfu** – vystavení; v geografii nejčastěji expozice svahu nebo reliéfu jako jeho vystavení vůči světovým stranám v závislosti na orientaci plochy a sklonu svahu
- **Potenciál krajiny** – schopnost krajiny plnit účelové funkce pro člověka, aniž by došlo k její degradaci
- **Volný potenciál krajiny** – je část zjištěného potenciálu představující reálnou teritoriální rezervu pro další rozvoj sledované aktivity
- **Vázaný potenciál krajiny** – je podíl zjištěného potenciálu skutečně využívaný danou aktivitou nebo obsazen "neměnně" jinou aktivitou
- **Územní systém ekologické stability** – je tvořen sítí ekologicky stabilnějších formací i druhově bohatších segmentů krajiny, které jsou na základě funkčních a prostorových kritérií účelově rozmístěny v krajině; systém sestává z optimálně fungující soustavy biocenter a biokoridorů (a příp. tzv. interakčních prvků)
- **Přírodní stabilita** – úroveň přirozené odolnosti vůči poškození
- **Funkční stabilita** – míra přetvoření jednotek přírodního pozadí člověkem
- **Ekologická stabilita** – integrovaný projev přirozené a člověkem podmíněné náchylnosti území vůči poškození